

COM DESTRUIR UNA CASA

Oriol Morales i Pujolar

Aleix Plana

*Aquí hi anirà una frase ben mona
que parlarà de l'obra i que quedarà molt bé.
Sempre fa bonic posar una frase a la segona pàgina.*

01 ENTREVISTES

I tu què faràs sense mi?

(A l'entrar el públic, en primer pla, hi han tres pantalles penjades sobre bastides, amb distància simètrica entre elles. Quan tothom s'ha assegut i ha sonat la falca dels mòbils, fosc total. Durant el fosc, en off, es comença a sentir aquest àudio.)

ORIOI

(En off) Vale. Ehm.

ALEIX

(En off) Endavant.

ORIOI

(En off) Sí? Doncs això, Roser, ehm, m'ho expliques a mi, em vas mirant i tal, i la idea és això, jo en principi tu vas parlant com abans, jo no et dic res intentem fer ara una mica explicar tot el procés, explica'ns primer una mica la teva situació estable a nivell d'habitatge abans que comencés la teva història, diguéssim. I ens vas explicant una mica tot el procés. Com ho estaves fent abans, eh, amb els comentaris que hi vulguis fer, que parlaves d'altra gent, quan em comentaves per exemple "doncs allà a l'alberg doncs hi havia gent que potser no volia treballar" tot això, vull dir, com m'ho estaves explicant abans, així natural i ja està. Fins a la situació actual, i després una mica ja amb lo que ens hagis explicat pues potser et preguntem alguna coseta així més, més concreta. Quan l'Aleix ens digui...

ALEIX

(En off) Gravant.

ROSER *(En off. S'encén lleument la llum de la Roser.)*

Jo tenia el que podríem dir una vida normalitzada, és a dir jo vivia en parella, amb el que va ser doncs la segona parella que vaig tenir que vam estar 15 anys de fet, junts, no? I de fet estàvem casats. Tinc, tenia aleshores el que és el meu fill, que era fill d'una primera relació, però bé, érem una família en definitiva de tres. Però era una relació que per mi ja havia arribat al punt final i bé, jo per ser coherent amb mi mateixa i amb la situació vaig decidir divorciar-me. En el moment en el que jo vaig prendre aquesta decisió jo ja sabia, era conscient del que significava per mi divorciar-me: El pis on vivia amb el que llavors era doncs el meu marit doncs anava a nom d'ell, sabia que havia de marxar jo del pis, ehm, havia de deixar el meu fill amb el que és el seu pare i, per una altra banda, doncs com que jo treballava pel que era el meu marit, clar, també havia de deixar aquesta feina, no? Clar, tot això em va posar en un escenari, en una situació complexa, perquè el divorci significava renunciar a aquesta estabilitat, a haver

de deixar casa meua, la feina, tot el meu entorn, les meves coses, el pis decorat a la meua manera, totes aquestes petites coses que són les quotidianes però que són les teves, no, en resum? I deixar doncs el meu fill també, perquè, perquè tot i que ell ja era un adolescent i tal, però, bé, no deixa de que jo també me n'he d'anar i he de perdre el contacte directe amb el meu fill i veure'l només de tant en tant. Tot aquest cúmul de situacions doncs van ser les que llavors em van portar a haver de marxar a una habitació de lloguer, viure a casa d'una altra persona, i en una habitació de 8 metres quadrats -encara no- i, en fi, una situació doncs que no és fàcil, no és senzilla i que comporta molts reajustaments interns, hmhm.

(El so s'apaga, la llum de la Roser creix.)

ROSER

Llavors vaig començar a buscar feina però era en plena crisi, l'any 2011 - 2012, era molt complicat i no, no hi havia feina, l'atur s'acaba, eh, venen altres ajuts però que són molt, molt petits i també s'acaben i arriba un moment en que ja el que fas és sobreviure i no, no, no trobes no trobes feina, intentes diferents opcions, canvis de població, canvis fins i tot de comunitat dins d'Espanya però seguia sense trobar feina.

Quan vaig iniciar aquest procés, el, el primer lloc que vaig triar quan em vaig divorciar va ser Blanes. De Blanes vaig fer un canvi molt dràstic i me'n vaig anar a Oviedo, a Astúries, no sé exactament quina va ser la motivació però jo vaig necessitar com un canvi d'aires. A Astúries la cosa estava molt complicada, si aquí teníem crisi a Astúries més, i això em va obligar a tornar, vaig estar només uns mesos, vaig tornar al Maresme, vaig estar a Mallorca -on ho vaig intentar amb la música (perquè també soc cantant) però no va funcionar, vaig tornar a Barcelona, vaig estar a casa d'un amic que em va oferir una habitació unes setmanes i vaig estar intentant de trobar feina sí o sí però no n'hi havia i va arribar un moment doncs que vaig haver de prendre la decisió d'anar a serveis socials perquè no tenia feina, no tenia ingressos i no tenia un habitatge.

Quan vaig anar a serveis socials jo, mmm, diria que la persona que, que em va entrevistar potser es va sorprendre una mica, potser no era jo el perfil que esperava trobar i, i em va dir, bé, mmm, doncs, eh, li puc oferir una plaça, no és immediata, però bé, per vostè, sembla que, doncs, hauran d'esperar una mica. Finalment em van donar una, una plaça en un alberg. I bé, la, la primera impressió, no? Quan estàs en un lloc així doncs és de que és com així exactament una experiència nova a la teua vida i és, eh, un lloc on jo em vaig trobar amb persones de moltes nacionalitats, que venien de diferents situacions, persones que venien potser del carrer, persones que realment havien acabat en la pitjor de les situacions, perquè realment per mi la pitjor de

les situacions és acabar al carrer, i persones doncs que havien perdut els seus negocis o s'havien acabat trobant que no tenien ni un habitatge ni una feina ni uns ingressos ni una xarxa 'nem a dir social al voltant que els pogués ajudar, no?

(S'apaga la llum de la Roser. S'encén la llum de la Georgina.)

GEORGINA

La meva mare va néixer en un pis molt petit molt petit molt petit, vivia amb els meus avis i la seva germana, no va estudiar gaire i als 14 anys es va ficar a treballar. *Como que antes no importaba tanto*. Llavors la meva mare va començar a treballar als 14 anys en una botiga, en una sabateria, Tascón, la cadena Tascón i ha treballat allà durant molts anys, o sigui, crec que durant gairebé 20 anys ha estat en botigues Tascón. Amb els anys, quan ella ja estava amb el meu pare i jo ja havia nascut, els meus pares es van plantejar obrir la seva pròpia botiga, era una franquícia i, bueno, van estar treballant allà molts anys. Van estar a la botiga crec que 18 anys. La meva mare sempre ha treballat de dependenta en botigues, és algo que li agrada molt, el tema social, el tema cara al públic. Vivíem en un pis d'uns tiets del meu pare i quan ja havien obert la botiga es van comprar una casa, van demanar un hipoteca òbviament.

Al cap d'un temps es van separar i bueno la meva mare primer va anar a viure a un pis i el meu pare amb els meus avis, jo vivia a casa amb la meva germana i s'anaven combinant, una setmana vivia el meu pare i una setmana vivia la meva mare. Però això va ser insostenible econòmicament pels meus pares i van decidir vendre la casa. Llavors va arribar la crisi i la botiga es va, se'n va anar en orris i la meva mare va, es va trobar amb problemes per pagar el lloguer del pis on estava vivint. Al cap d'un temps va trobar una feina que no tenia res a veure amb el que ella treballava, que era en una, en un magatzem de fustes, de construcció, però bueno es va adaptar però no era fixa, era com així contractes de curta durada, suplències, i clar tampoc li donava una estabilitat. Finalment quan va entrar el covid, l'empresa va tancar i llavors va ser definitivament quan la meva mare ja no va poder pagar més el pis i, ehm, com que no sabia què fer se'n va anar a viure amb una amiga.

La seva amiga al principi semblava que molt bé, que no hi havia problema per viure juntes perquè tenia una casa molt gran i el plan imaginari de la meva mare amb la seva amiga era maco, no?, de compartir juntes, però la seva amiga arrel del covid o arrel de situacions personals va caure així una mica com en depressió i això va perjudicar molt a la meva mare. Perquè aquesta amiga la tractava molt malament i la meva mare no ho podia sostenir i com que no podia pagar un lloguer perquè tampoc tenia contracte perquè estava l'atur i tot, se'n va anar a una habitació amb una família que és on viu ara. Viu amb una mare divorciada i els seus dos fills.

(S'apaga la llum de la Georgina. S'encén la llum de l'Augusto.)

AUGUSTO

Pues això, bueno, vinc de, soc portuguès, eh, i jo vivia allà a Portugal amb els meus pares fins que quan jo tenia cinc anys el meu pare va morir en un accident de cotxe i vam estar dos anys a Portugal jo i la meu mare fins que va conèixer el pare dels meus germans i, com tenia un familiar que treballava aquí Figueres, mentres estava en la relació li va oferir de venir a Espanya a buscar feina, a treballar aquí i d'això. I res, la meu mare se'n va anar amb ell fins que a l'any em va agafar a mi cap allà. I bueno, vivia allà amb ells fins que es van separar perquè, per temes de maltractes i d'això es van separar i, i bueno, i va ser quan que la meu mare va començar a buscar feina, en tenia però després la va perdre, i ell no li passava la pensió, el pare dels meus germans, con lo qual va portar a la situació de la història.

La meu mare va estar com sis mesos, una mica més, sense treballar i bueno degut a això doncs no va poder, no podia pagar el lloguer, més o menos va estar sense pagar el lloguer uns sis mesos més o menos.

Eh, i bueno degut a això la, la gestoria que no me'n recordo de quina era, eh, van venir a buscar-la a casa per, per fotre-la fora de casa bàsicament. Clar estàvem a casa i van arribar -que ja, la meu mare ja sabia una mica que hi havia la possibilitat de que passés això. Però bueno, això que penses que aviam si aquest mes, aquest mes, aquest mes. Fins que, això, que van venir a casa i van dir que teníem que marxar del pis.

(S'apaga la llum de l'Augusto. S'encén la llum de la Georgina.)

GEORGINA

La meva mare jo crec que ha sigut de les coses que pitjor ha viscut a la seva vida perquè per ella va ser un dol, encara ho segueix sent, haver de, no?, de perdre una amiga i a sobre veure's al carrer. Com les dues coses, no? Que a més era una de les seves millors amigues, va ser algo molt dur. I després anar a viure a un pis amb algú que no coneix crec que l'ha afectat molt sobretot en l'autoestima, moltíssim, i una mica en la seva dignitat. També amb això de la seva figura com a mare, que és algo per ella molt important, el poder fer aquest paper de mare s'ha anul·lat totalment perquè no podia cuidar la meva germana. Llavors jo crec que, bueno, crec no, ho sé: Ella amb la seva autoestima pues ho ha passat molt malament i és això, la dignitat, el no tenir diners també, no? Veure's que tot el tema social, la teva xarxa, ehm, quan tu fas alguna cosa necessita diners, anar a prendre algo, necessites diners per, per anar al cine, necessites diners i ella no en tenia, no tenia ni per pagar un lloguer. Llavors s'ha vist molt que ha hagut de renunciar molt a la seva part social, que la meva mare

sempre ha sigut una persona molt activa i una persona molt sociable. Llavors, clar, això l'ha fet, va haver-hi un moment que estava molt tancada, que no, que no podia fer coses, no les volia fer perquè la seva màxima aspiració era estalviar. Treballa moltes hores, 12 hores diàries durant 7 dies a la setmana, sense descans ni res. La seva vida s'ha centrat només en poder anar a viure en un pis per ella sola.

(S'apaga la llum de la Georgina. S'encén la llum de l'Augusto.)

AUGUSTO

Què passa? Que, lo que no, hi ha coses que no me'n recordo bé perquè al cap i a la fi va passar fa vint anys. Jo quan ens van fer fora de casa jo tenia 15 anys, la meu germana tenia uns 7 i el meu germà petit tenia 2. I bueno, lo, lo que més me'n recordo d'això si que és veritat és que quan ells estaven... es van sentar al menjador esperant a que nosaltres traguem les coses i mentres nosaltres 'nàvem traguent les coses del menjador ells estaven allà assentats mirant. I la meu mare els hi va dir, no us fa vergonya? No us fa vergonya estar aquí sentats mentre nosaltres estem traguent les coses?

(S'apaga la llum de l'Augusto. S'encén la llum de la Roser.)

ROSER

I a l'alberg l'experiència en principi va ser positiva per mi, no? Lògicament estàs mínimament controlat perquè tinguis lo necessari, et donen un cert suport doncs perquè et formis, perquè surtis de la situació de vulnerabilitat en la que et trobes. En l'alberg hi havia persones de diferents perfils psicològics, de, en fi, no ho sé, hi havia persones doncs que tenien més ganes de sortir d'aquesta situació com també hi havia persones que d'alguna manera s'havien com conformat en aquesta situació en la que ja tenien sostre i menjar, no?, llavors això ja depèn de cadascú lògicament és una qüestió molt personal.

Vaig passar d'una plaça de l'alberg a un pis compartit de la mateixa entitat allà mateix a La Mina i aleshores doncs, eh, bé, mica en mica doncs ja vaig anar com evolucionant, no? Fent un camí en positiu. Va ser llarg, va haver-hi moments difícils, lògicament, perquè, sí que és cert que no he arribat a estar al carrer i això es una sort, no? Però he estat pràcticament, no?, al llindar.

Eh, llavors, eh, ja si que vaig obtenir una feina i ja doncs vaig deixar aquest ajut dels serveis socials i ja vaig anar per lliure, 'nem a dir, vaig buscar-me una habitació de lloguer cap a la zona de l'Hospitalet i bé, entre Hospitalet i Barcelona m'anava movent. I amb aquesta situació vaig estar diferents, vàrios anys, no? Deu anys. Deu anys de compartir, de compartir habitatge, a un lloc i un altre i, si bé és una situació que pots viure-la temporalment, no és una situació ideal per ningú.

(S'apaga la llum de la Roser. S'encén la llum de la Georgina.)

GEORGINA

Quan els meus pares es van separar jo tenia ja 19 anys, ja no ho acabava de portar bé això d'estar una setmana i una setmana i tampoc era capaç de decidir-me per anar a viure amb un dels dos, em vaig independitzar. I la meva germana, com que era petita, no ha tingut més remei que seguir fent això. Però aleshores, quan la meva mare es va quedar sense el pis, ehm, la meva germana no tenia elecció, no podia anar a viure amb ella. I van decidir que aniria a viure amb el papa una temporada, però aquesta temporada s'ha allargat. Llavors, la maternitat des del punt de vista de la meva mare ha sigut sempre una mica una dificultat des d'aleshores, primer de tot perquè treballa moltes hores i no té moments, no té caps de setmana per fer coses amb nosaltres, i té uns horaris, és això, potser quan té festa és a la tarda un dimecres i nosaltres estem estudiant o estem treballant. Llavors ha sigut, jo crec que és això, l'angoixa més gran per la meva mare per no poder exercir sobretot cap a la meva germana, perquè la meva germana sempre ha estat molt vinculada a la meva mare. També dir que la meva germana és adoptada i llavors per la meva mare suposava com abandonar un altre cop a la meva germana. I a mi el tema maternitat jo crec que han canviat una mica els rols. Des que ha passat tota aquesta situació jo he hagut de fer-li més de mare a la meva mare, estar més pendent d'ella, cuidar-la més, no?, que les preocupacions eren per part de la meva mare i no per part meva, que era com havia sigut sempre. Llavors també s'ha sentit molt culpable en aquest sentit perquè ha hagut de demanar ajuda, sobretot a mi, i haver de demanar ajuda a la teva filla jo crec que és una mica això, el que parlàvem abans de la dignitat, que canvien els rols i no, no és capaç de, d'acceptar-ho.

I també ha sigut un retret de la meva germana que m'ha fet a mi, no?, que bueno, els papes, tot s'estava desestavellant i tu te'n vas anar, que va ser lo fàcil *y a mi me dejaste aquí*. En aquell moment jo no ho veia així però ara sí que entenc que va ser totalment així.

(La Georgina comença a trencar-se, no pot seguir i apareix el vídeo. La llum de la Georgina s'apaga.)

GEORGINA

(En vídeo) Llavors, ehm, clar a mi m'ha afectat en el sentit de que molts cops, jo, jolin (plora), jo potser necessitava una mare, jo, ai jope, soy una dramas, perdó, ehm, com que a mi m'hauria agradat, jope, m'hauria agradat potser poder compartir certes coses amb ma mare que no podia perquè, perquè em feia por també que ella es sentís trista o, no ho sé, quan a mi em van fer indefinida a la feina jo no li vaig dir a la meva mare fins al cap de molt temps perquè em sentia

culpable per tenir una feina, tenir un pis, tenir coses que ma mare no tenia, o simplement m'he sentit molt culpable viatjant o fent coses que requerien diners perquè sabia que, que ma mare no ho podria fer, i és això, tampoc acceptaria que jo li pagués a ella. Però com que en aquest sentit, com que pues, m'he sentit molt malament. I també molta por perquè jo tenia por que ma mare caigués en depressió també en algunes èpoques, perquè el meu avi, el meu avi es va quedar sense feina, jope, perdón, jo, pues el meu avi quan es va quedar sense feina quan era jove es va suïcidar, va caure en depressió i es va suïcidar, i això va ser com, en la vida de la meva mare, algo que l'ha afectat molt i l'ha arrossegat molt. I llavors, com em feia molta por que, que es pogués repetir, que es pogués repetir això. Perquè també hi ha un component genètic en el tema de depressió, llavors per mi ha sigut un constant intentar que estigués bé, intentar, no ho sé, intentar que anés a teràpia ma mare, però ma mare clar no permetia que jo li pagués i no tenia diners per pagar-se la teràpia i llavors era com, era, no se...

AUGUSTO

(*En vídeo*) I la meu mare els hi va dir, no us fa vergonya? No us fa vergonya estar aquí sentats mentre nosaltres estem traguent les coses? I bueno, vam tenir que treure tot lo que vam poder, les coses més importants que moltes coses, clar com era el pis de lloguer, molts de mobles ja eren de la casa. I això, i vam tenir que marxar a casa una amiga de la meu mare fins que uns dos o tres mesos després ja va trobar feina la meu mare i vam trobar un pis i bueno a partir d'aquí ja tot bé. Però bueno, aquesta va ser, eh, una mica l'experiència amb en aquesta situació.

ROSER

(*En vídeo*) Psicològicament doncs hi han hagut moments de tota mena, hi han hagut moments en els que ho he passat francament malament perquè em veia amb un peu al carrer i hi han hagut etapes en les que, bé, et sents més, més a gust, més tranquil·la, perquè dius: sortiré endavant. Una mica sempre intentant d'implementar un cert optimisme.

El que sí que és cert és que l'etapa que jo vaig estar, doncs, més, més vulnerable per mi i que jo estava a la ciutat de Barcelona, sí que no podia evitar de veure l'engany en el que vivim, no?, en aquesta mena de, aquesta venda als ulls que portem les persones molt sovint, no? La Barcelona cosmopolita, la Barcelona del Passeig de Gràcia, la Barcelona benestant i l'altra Barcelona, que és la que ningú vol veure, no?, que és la Barcelona de les persones que no tenen on viure, que viuen al carrer o que no tenen ni feina, o que tenen una feina i que, tot i tenint una feina, es veuen obligats a estar en un alberg perquè no poden pagar-se ni una habitació de lloguer. Psicològicament a mi tot això doncs primer sí que és

cert que hi ha una etapa de certa vulnerabilitat, però al passar el temps jo puc dir que a mi tot això m'ha enfortit mes aviat, no?

I a mi, per mi, és, és una mica estrany el que diré, potser, no?, hi haurà qui dirà que no hi està d'acord, però per mi ha sigut una *sort* el poder haver viscut una situació tan difícil i poder experimentar, eh, totes les fases d'aquesta situació, des de la desesperació, els moments de tristor, la manca d'esperança, però també els moments de: estic sortint endavant, ho estic aconseguint, per mi mateixa.

Perquè, a més, hi ha una frase que jo la tinc molt gravada, això, bé, potser és una mica delicat, però és així. El meu ex marit em va dir una cosa com:

ROSER

(En viu. S'encén la llum de la Roser, que està de peu.) I tu què faràs sense mi?.

(Temps) I, i jo, eh, sempre he sentit que aquí tenia un, eh, era el nucli de moltes de les qüestions, no? És a dir, en el moment en que tu vas sortint endavant sola, sense l'ajut de ningú, aconsegueixes tenir una feina, aconsegueixes estar ja vivint sola en un espai, vivint del dels teus ingressos, per mi això és un èxit.

(Temps molt petit) Tot el que hagi passat, per mi dona sentit a la situació en la que em trobo. Però sobretot a part de lo que això pugui reafirmar-te, a nivell intern, de, de qüestió de reafirmació personal, que és molt interessant, crec que sobretot lo més important és que t'obre la visió de les coses, ets molt més empàtic perquè tu ho has passat malament i saps molt millor com se sent una persona que també està passant per una situació difícil. Perquè tu mateixa l'has viscut.

02 AMÍLCAR

Esto es como en el fútbol

(Mentre passa el que es descriu a continuació, la Marta i la Karin surten d'escena. La Carolina es treu el jersei i posa el faristol al seu lloc. Després seu dins la pantalla C. Al cap d'una estona entra la Karin.)

ALEIX

¿Sí, hola?

AMÍLCAR

¿Eres Alex? Mira, he visto una nota en mi puerta con tu número.

ALEIX

Sí, soy yo, le cuento: soy fotógrafo y me enteré que estaban derrumbando los huertos y las barracas del Turó de Montcada y me interesaría hablar con alguien que viva ahí.

AMÍLCAR

Ah, ningún problema. ¿Cuándo quiere venir?

ALEIX

Cuando le vaya bien, yo estoy por aquí haciendo fotos ahora mismo.

AMÍLCAR

Ah, ¿Estás aquí? ¿Eres el chico que he visto por aquí hace un rato? Pues ven cuando quieras.

ALEIX

Perfecto, ahora bajo.

És l'any 2016 i estic fent un postgrau de fotoperiodisme a l'Autònoma. Hem de fer un projecte final i a mi sempre m'havia interessat maneres diferents de viure. Vaig estar pensant si fer algun lloc on estiguessin ocupant, o si algun lloc on hi hagués alguna iniciativa interessant habitacional, però sempre que vaig per l'autopista amb el cotxe veig unes barraques allà a Montcada. Bueno, a diferents llocs de fet, perquè Montcada no és el primer lloc on he anat.

He vingut a Montcada i he vist que hi havia llocs on clarament semblava que estaven vivint. He deixat alguns paperets a les portes dient: Hola, em dic Aleix, estic fent un reportatge, si us interessa parlar amb mi truqueu-me. Una d'elles és la barraca de l'Amílcar i em truca. Acabo de fer la foto que preparava abans de la trucada i travesso la gran esplanada abans plena d'horts i cabanyes on durant dècades moltes famílies venien a passar el dia de cap de setmana, a fer barbacoes, collir cebes, enciams, tomàquets. Ara tot són deixalles i objectes

abandonats: una butaca, una sabata, unes cintes VHS, un televisor sense pantalla, un terra de rajoles trencades, una nina sense cap, bocins de mirall.

Al final del pla el camí baixa pronunciadament fins les autopistes, la C-58 s'uneix a la C-33 i la C-17. Milers de cotxes circulen aliens a les sis barraques que encara es troben dempeus; les sis barraques que encara estan habitades.

Baixo entre restes de l'enderroc fins la primera barraca i un home em rep amb un gran somriure.

AMÍLCAR

Mi nombre es Amílcar Varela.

ALEIX

Obre el cademat i em fa passar. Mentre travessem el pati aprofita per arraconar unes cadires, recollir un paper. Un cop dins m'ofereix seure. La barraca de l'Amílcar és petita, humil i impecable: a la porta vuit sabates acabades d'embetumar, un sofà, quatre cadires i una taula amb la Bíblia oberta.

AMÍLCAR

Pues mira, yo tenía un huerto aquí desde el 2012, venía a pasar el domingo y a asar la carnita. Luego cada vez tenía menos trabajo y al final no podía pagar el alquiler y el año pasado me vine a vivir. Aquí tengo la tranquilidad de que no tengo ninguna factura pendiente. Si un mes me salen algunos trabajos y puedo recoger 200-300€, bien, pero sino como mínimo tengo donde dormir. Si recojo suficiente dinero me puedo comprar la tarjeta de transporte, y sino voy caminando. A veces tengo que salir a las 5 de la mañana para estar a las 6:30 en Maragall. Allí hay un sitio donde nos reunimos muchos y viene gente que necesita mano de obra y allí te escogen. Aunque alguna vez a alguno se lo han llevado a trabajar y luego no le han pagado. L'Amílcar riu. A mi no me ha pasado. Yo puedo hacer cualquier trabajo, aquí se aprende mucho, pero ellos prefieren a los jóvenes. A mi edad es más difícil. Justo hoy cumpla 61 años.

ALEIX

¿Hoy? ¡Muchas felicidades!

AMÍLCAR

Gracias. L'Amílcar riu. Y bueno, ahora nos quieren echar. Parece que para que vivan los animalitos. Aunque no sé qué animalitos van a vivir aquí con la autopista tan cerca. Y por el otro lado está la cementera, pero eso no es un problema para los animales porque da dinero. Nosotros como no damos dinero nos tenemos que ir, pero aquí ninguno tenemos trabajo casi. Aquí al lado hay un hombre de 70 años. Más abajo un chico que de vez en cuando sí trabaja. Y al

final un hombre con su esposa, él no trabaja, ella sí que hace algunas horas en casas. Somos todos de Honduras.

ALEIX

Li explico que la nit anterior havia conegut aquest home, però que m'havia dit que no volia fotos, que al principi hi havien anat periodistes i no havia servit de res.

AMÍLCAR

Yo fui al Ayuntamiento de Montcada, a servicios sociales, pero allí dicen que no se pueden hacer cargo de nosotros porque no estamos empadronados allí, y me mandaron a Barcelona. Me fui a Barcelona y me dijeron que no, que esto es asunto de Montcada. Se nos van pasando como una pelota.

ALEIX

¿Les han puesto una fecha límite?

AMÍLCAR

17 de marzo.

Y nos van llamando, que nos tenemos que ir, que es sumamente urgente. Incluso nos han dicho que si no nos íbamos en la fecha tendríamos que pagar nosotros los gastos. Cuando a uno lo oprimen así le entra mucha angustia. Tengo buena relación con el forestal, Carlos se llama. Él es el que viene con la máquina y si la casa está en el papel va al suelo. Hablo con él y me dice: lo siento, yo sólo cumplo mi deber, es mi trabajo y si la casa está en mi lista, va al suelo. Y yo lo entiendo todo, entiendo que ellos tienen la ley, entiendo que esto no es mío y entiendo que no es una construcción adecuada a la vivienda. Y no me gusta ser desobediente, ni irresponsable, pero no puedo alquilar una habitación de una persona si luego no le podré pagar. Me gustaría regresar a mi país pero el billete es demasiado dinero. Vivo con las maletas hechas, con mi ropa mejorcita ¿las quieres ver?

ALEIX

L'Amílcar té una petita habitació amb armaris, dues maletes i una guitarra. Una altra habitació amb el seu llit, que trobo molt petit, on m'ensenya l'acumulador que recull l'electricitat d'una placa solar que té a la teulada. La cuina espaiosa i plena de llum. I sortint per la porta de darrere m'explica el sistema de canalitzacions mitjançant el qual recull l'aigua de la pluja en uns grans dipòsits. També té un hort escàs, i una fossa sèptica. Mentre faig fotos ell se'n va a recollir la roba estesa.

AMÍLCAR

Vine por primera vez a España el 2004, el 2 de febrero, y estuve hasta el 2008, tenía un trabajo de noche y uno de día. Estaba con un gitano vigilando en obras,

terminaba a las 6 de la mañana y a las 7:30 tenía que estar en el otro sitio. Este era un español, haciendo mudanzas, había mucho trabajo entonces. Eran mudanzas de 10 horas, 12 horas, 14. Luego cuando llegó la decadencia me regresé a mi país por 3 años.

ALEIX

¿Y su familia está en Honduras o aquí?

AMÍLCAR

Yo tengo cuatro hijos aquí, y la asistente social -Wilma- me dice: te tienes que ir de aquí, ¿por qué no te acoge alguno de tus hijos? ¿pero cual es la situación de ellos? Tengo una hija, con un piso por aquí. L'Amílcar assenyala cap a Ciutat Meridiana. Por encima de Via Júlia. Tiene tres hijas. Hace años se compró el piso, luego empezó la decadencia y no podía pagar. Dejó el piso, lo cerró, pero no lo ha entregado, ella quiere devolverlo pero no le dejan, le dicen que se quedaría con una deuda mayor que lo que pidió al principio. L'Amílcar riu. Ahora está en una habitación con las tres niñas, en casa de una amiga. Otros dos hijos los tengo alquilando una habitación ¿qué hago, me pongo a vivir con ellos, en su misma habitación? Ellos ven en mi ficha un número: 4 hijos, pero no saben de su situación. No la conocen, no la quieren conocer.

ALEIX

Li pregunto si ha parlat amb els de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

AMÍLCAR

Bueno, aquí al principio subió mucha gente, cuando empezaron a tirar los huertos. Había algún día que parecía el mercado. Subieron los de la Plataforma, hasta vinieron los de Antena3. Miguel, creo que se llamaba el de la Plataforma. Él estuvo aquí dos meses luchando duro, por eso se pararon las máquinas. Fueron al Ayuntamiento -de Montcada- a reclamar, hasta nos invitaron a ir, a pedir explicaciones a la alcaldesa, pero ella corrió como un conejo y no atendió a nadie. Luego cuando volvieron las máquinas estuvimos llamando a Miguel pero no contestó, y no lo hemos vuelto a ver. Yo no lo sé, pero me dijeron que ahora trabaja en el Ayuntamiento. L'Amílcar riu.

ALEIX

Un cop vaig acabar aquest reportatge ens vam veure un cop en què hi vaig anar i li vaig entregar una còpia i res, vam parlar. *(S'aixeca i pren el centre de l'escena)*

Ja estaven destrossant-ho pràcticament tot menys les vivendes i quedava poquíssima cosa dempeus. Crec que eren la seva vivenda i no sé si tres o quatre més. I sí. I poc després ja vaig veure que estava tot a terra. I des de llavors no hem tornat a parlar.

(L'Amílcar marxa.)

No hem tingut més contacte. Ho vaig pensar, però per la meua forma de ser si, diguem-ne, si no tenia una excusa tampoc em sentia, no sé, còmode anant-lo a visitar perquè sí. I, no, la veritat és que m'ha quedat una espina d'haver-lo seguit i veure on és ara. Fa poc sí que li vaig escriure perquè estem fent aquest espectacle sobre el tema. Li vaig escriure un sms i no em va contestar, vaig intentar seguir-lo a Facebook i no, no em va contestar tampoc. No sé ni si està actiu a Facebook ni si el telèfon segueix sent el seu. No en tinc cap pista.

Ell en aquella època me'n parlava, que, que en diferents moments del procés hi havia anat no sé si m'havia dit Tele5, Antena3, però que ell sentia que la gent hi anava perquè li interessava i després se n'oblidaven i no hi tornaven. I en certa manera és el mateix que vaig fer jo. I sí, crec que evidentment tots tenim la nostra vida, els nostres problemes, els nostres projectes, però sí que hi ha alguna cosa, no?, de que les notícies i els projectes tan artístics com periodístics busquen més un interès d'omplir un tema i treure un tema interessant i, i fer la seva peça, que no l'impacte que pugui tenir després, amb moltíssimes i honroses excepcions. Però sí, per exemple, avui sentia a la tele que parlaven el tema del barraquisme, que deien que en l'últim any hi ha hagut 11 morts, i fa una setmana hi va haver un parell de morts en un assentament de barraques. Però clar, això és una notícia que ha tingut el seu impacte, que els ha servit per omplir aquest temps que han d'omplir diàriament, però d'aquí un any aquesta gent seguirà vivint en aquestes condicions però a les notícies no interessarà.

I sí, jo mateix sento que en certa manera he fet el mateix i estic fent el mateix i això. És una merda.

03 INTRODUCCIÓ

Una introducció

CAROLINA

(*Continua*)

I sento que *ara* mateix - que jo *mateixa* estic fent això. *Jo* mateixa. Jo com a Carolina. Ja no com a personatge sinó com a actriu, com a persona aquí davant de vosaltres.

És com que té una mica d'hipocresia, no? Això que estem fent? Estem vull dir nosaltres, les tres actrius, la Karin, la Marta i jo. Que agafem les paraules d'aquestes persones, la Roser, la Georgina, l'Augusto, l'Amílcar, i us les diem una mica més boniques, una mica millor dites, amb millor tècnica vocal.

I l'Oriol i l'Aleix? Els dramaturgs? Ells són els que ens han donat aquestes paraules.

Els han triat el tema, han decidit quines parts us hem de dir, i quines no. No em mal interpreteu, totes les paraules que hem dit són reals, vull dir, clar que són reals, vull dir que *les van dir* aquestes persones: la Roser, la Georgina, l'Augusto o l'Amílcar. Les van dir iguals o molt semblants en les seves entrevistes amb l'Aleix i l'Oriol. Però les entrevistes s'editen, tots ho sabem. Ells han decidit quines informacions o quines paraules serien massa per a vosaltres! Ells s'han imaginat quina mena de persones serieu vosaltres i quines tecles havien de tocar i quines no per causar-vos empatia. A vosaltres. El públic, no? Com a massa abstracta. El públic de teatre, més concretament, que no és qualsevol públic. Quin extracte demogràfic té un accés real a la cultura? Quin tipus de públic va a veure una obra de teatre Verbatim? Quins són els secrets de la vostra empatia? I quines són les vostres antipaties? Els vostres prejudicis? Sabíeu, per exemple, que la Georgina en un punt de l'entrevista deia que la seva mare de jove *no havia volgut* estudiar? *No havia volgut*. Si haguéssim dit aquesta frase durant el monòleg l'hauríeu jutjada? Us hauria fet allunyar del personatge pensant que d'alguna manera mereixia la seva desgràcia? Que ella s'ho havia buscat? Per no haver seguit el camí establert?

Perquè al final hi ha una cosa que a la Karin, a la Marta, a l'Oriol, a l'Aleix, a la Mercè, al Rubén, a mi, a totes les que fem això, hi ha una cosa que ens ha portat de cul durant tot aquest procés: Nosaltres volíem que aquest espectacle servís d'alguna cosa. I no tenim ni idea de com fer-ho. Tenim algunes intuïcions, això sí. Però certeses no en tenim cap. Serveix d'alguna cosa això? Fer això? Fer teatre pot servir d'alguna cosa? I en aquest punt sentíem que potser necessitàvem també una opinió externa i vam parlar amb la Denise Duncan i ens va donar el seu punt de vista.

DENISE

(En vídeo)Bé, jo crec que, per començar, el teatre i l'art en general hauria de tenir aquesta intenció, o sigui, hauríem d'intentar dir alguna cosa, perquè crec que no dir alguna cosa també és una posició política, no? I de fet crec que és una posició política de gent que té un privilegi, o sigui, la gent que no ha de dir res està molt tranquil·la i fa qualsevol cosa, no? I jo crec que pot incidir, i crec que pot incidir a dosis potser petites, però jo crec que fins i tot així es important. Jo me'n recordo fa uns anys que fèiem *Negrata de merda* a Barcelona Districte Cultural i al final d'una de les funcions va venir una senyora molt gran, no sé, tenia 80 i pico d'anys, i ens va dir: "me n'adono que soc una persona molt racista", no? I per mi això, jo no sé si la senyora ha canviat el seu comportament, vull dir, però aquest canvi com de pensament ja em sembla que és prou important i crec que com a mínim hem de plantejar segons quines preguntes. Després jo crec que la realitat evidentment és molt complexa i no podem pensar que canviarem el món, perquè si això fos possible el món ja seria una altra cosa, però sí crec que podem com tenir aquestes llavors, no?, d'alguna manera i anar fent com la gota malaia fins que les coses canviïn. Jo crec que sí és possible. Fin.

04 INTERMEZZO1

La rata i la tuberculosi

(Mentre sona aquest àudio, les actrius preparen l'espai. Retiren faristols i objectes varis, treuen la pantalla B i ajunten les pantalles A i C una mica més enrere formant una sola pantalla més gran.)

SOL

(En off) Ehm, el pis per fora es veia una mica ruïnós, però vaig dir, ehm, no juzgues a un libro por su cubierta, vés a veure què tal està per dintre. Bueno, 'nem pujant per les escales i pujant i pujant i pujant i pujant unes escales infinites i, bueno, sí, és aquí, té, endavant, la teva futura casa. Obre la porta i era literalment unes golfes. O sigui, el techo, el sostre, hi havia només un punt en què tu podies estar dret. La qüestió és que a més a més eren unes golfes que només de llum només hi havia una claraboia bruta i ronyosa i no es veia res. I de llum elèctrica hi havia un cable i una bombeta i allò el tio, caradura, ho va encendre i va dir: mira, mira quin espai, mira tu que ets artista pues això podràs convertir-ho en el teu, en el teu estudi. No em diguis que això no té aire d'artista bohemí. I jo pensant si clar, per morir-me de tuberculosi amb 25 anys està súper guai. I no hi havia res més d'instal·lacions. Hi havia una cuina d'aquestes de camping gas en una esquina. I de sobte sento frrrrrr i dic mira aquí hi ha corrents d'aire o algo? I diu no no no això esta absolutament perfecte d'aïllament. I frrrrrr torno a sentir i jo què què merda merda merda miro cap a un cantó i hi havia una rata, una rata més grossa que una pilota de futbol. I li dic al senyor però senyor miri aquí hi ha una punyetrera rata. El tio la va mirar, la rata el va mirar en ell i va tenir els sants collons el senyor de dir no aquí no hi ha cap rata.

05 TINCPIIS

(Entren la Karin i la Carolina i ballen.)

KARIN

Segons IDESCAT, l'any 2020 el sou mitjà a Catalunya va ser de 27.100 euros amb 11 cèntims per persona. Oh, sorpresa, ja només veient la taula veiem que hi ha vint mil euros de diferència depenent de si ets un home gran o una dona jove. I oh, més sorpresa encara, aquestes estadístiques no recullen dades sobre el sou mitjà de persones trans, racialitzades o altres realitats que potser no convé gaire tenir en compte a l'hora de fer un recompte de com va el país. Però va, hem vingut a creure en les dades, en les matemàtiques, en els NUMBRUS en definitiva.

CAROLINA

Va sí, anem a creure'ns les estadístiques, anem a fer veure que són veritat. Anem a obviar el fet que si la Karin té posem pel cas un milió d'euros i jo tinc, no ho sé, 10 euros, l'estadística dirà que cadascuna de nosaltres tenim cinc-cents mil euros.

KARIN

No, no. Això no és així és mentida, nononono. Quítamelo, quítamelo. Nonono. Prou. PROU!!!! És igual, Karolina, aquí hem vingut a creure en els numbrus. Numbrus, numbrus!

CAROLINA

Vinga doncs, va. Amb la inestimable ajuda de la calculadora online del BBVA anem a calcular quin seria el sou mensual net de qualsevol de nosaltres. Agafem els 27.100,11 euros anuals que ens deia la Karin, els dividim en 12 pagues. Posem la nostra edat si fa no fa. Posem que tenim mobilitat geogràfica perquè a tots ens agrada l'aventura. Solter i sense fills. Ens surt un sou net mensual de...

LES DUES

1716,34 eur.

KARIN

No està gens malament, Carolina.

CAROLINA

No, no està gens malament!

Va, seguim fent veure que les estadístiques són veritat. Anem a fer veure que aquestes dades són certes i que no estan edulcorades segons cap criteri polític. Va, home, sí, hem vingut a jugar.

KARIN

Sí, Carolina, sí, hem vingut a jugar. Per tant donem un fort aplaudiment a la nostra primera concursant! Un fort aplaudiment!

CAROLINA

Com et dius?

MARTA

Marta Fíguls.

CAROLINA

Molt bé, Marta, d'on vens?

MARTA

De Barcelona.

CAROLINA

I per què vols buscar pis, Marta?

MARTA

Bueno, perquè he tingut molts problemes buscant pis/

CAROLINA

Molt bé, molt bé.

Posem que la Marta guanya 1716,34 eur al mes

MARTA.

Bueno, això no és ben bé veritat. Jo cobro molt menys.

KARIN

Bueno, Marta, són els numbrus!

CAROLINA

Compte. Segons els experts no és recomanable destinar més del 30% del sou a pagar el lloguer.

KARIN

Per tant la Marta hauria de destinar com a màxim 514,90 euros mensuals en el lloguer del seu habitatge.

MARTA

514,90 euros? Però jo visc sola.

KARIN

No, la Marta no viu sola. Viu amb el seu gat.

CAROLINA I KARIN

Hola, Wasabi!

KARIN

Això. Doncs la marta es pot gastar 514,90 euros.

CAROLINA

Fàcil, oi?

MARTA

Facilíssim.

CAROLINA

Doncs som-hi, Marta, anem a buscar pis.

MARTA

Venga.

CAROLINA

On vols viure?

MARTA

A Gràcia.

KARIN

I aquí direu, que pija, no? Perquè no se'n va a viure a un altre lloc? Per què no se'n va viure a puto Terrassa? Doncs perquè ningú vol viure a Terrassa! I perquè la Marta, a Gràcia, hi té la seva xarxa. Perquè és on ha viscut pràcticament tota la vida, on coneix els veïns, on té els amics i la gent que, d'alguna manera, la salva en el seu dia a dia. I perquè tampoc ens hem de resignar que a Gràcia només hi visquin gent gran i parelles alemanyes que teletreballen per multinacionals. Nosaltres també tenim dret a viure a Gràcia! Per tant la Marta buscarà pis a Gràcia.

CAROLINA

Doncs vinga, obrim el portal d'Idealista i posem Barcelona Barcelona.

KARIN

Especifiquem que volem viure al barri de gràcia. 326 viviendas!

CAROLINA

Marta, a quina zona de Gràcia vols viure?

MARTA

Al centre de Gràcia.

CAROLINA

Ui a la panxeta del bou on no hi neva ni plou!

KARIN

D'acord al centre. Ara posem quant es vol gastar la Marta en el seu habitatge. Anem a posar 515 euros. Aviam què trobarem...

(No troben res)

LES DUES

Ooooooh

KARIN

Hemos buscado por todas partes

CAROLINA

Pero no hemos encontrado lo que buscas.

LES DUES

Ooooooh.

CAROLINA

Però, Marta, no pateixis, encara ens queda tota Barcelona!

KARIN

Ampliem la recerca i agafem una mica de mar.

CAROLINA

Que a la Marta li agrada molt.

KARIN

Mira! Hem trobat un pis per cinc-cents euros!

CAROLINA

Aviam, aviam com és?

Oh, quins sostres més alts!

KARIN

Té molta llum, sembla Lloret!

CAROLINA

Un espai diàfan!

KARIN

Ara es porta molt, Carolina, els espais diàfans estan de moda.

CAROLINA

Mira! Una finestra! Ooooh! Quines vistes!

KARIN

Una pica amb dos piques.

CAROLINA

Mira, la campana! Oh, m'he enlluernat!

KARIN

I què és això?? Oh! Un lavabo amb dos espais, com a les noies ens agrada!

CAROLINA

Ai, com ens coneixes, Karin

KARIN

Marta...

LES DUES

JA HEM TROBAT EL TEU PIS!

CAROLINA

Molt bé, ara només falta que ens portis...

KARIN

DNI o Passaport.

CAROLINA

Les teves 3 últimes Nòmines.

KARIN

Contracte laboral.

CAROLINA

Aval solidari.

KARIN

Una carta de presentació.

CAROLINA

L'última declaració de l'IRPF.

KARIN

Una carta de recomanació dels teus anteriors propietaris.

CAROLINA

Pagar dos mesos de fiança.

KARIN

Pagar els honoraris de l'agència.

CAROLINA

Pagar la primera mensualitat.

KARIN

Pagar la garantia addicional.

CAROLINA

I recorda, Marta. No s'admenten animals.

LES DUES

Ooooooooooh Adéu Wasabi!

KARIN

I nosaltres ens veiem la setmana que ve!

LES DUES

Adéu!

(La Karin i la Carolina surten d'escena. La Marta es queda dreta davant la pantalla. La llum es va apagant deixant només un retall al centre de l'escena. La Marta s'asseu al centre de l'escena amb un micròfon de mà i un mòbil d'on llegeix aquests tuits. A la pantalla es projecta un mapa amb l'evolució dels pisos d'airbnb a Barcelona des de la seva aparició. Cada cop que apareix un nou pis turístic sona un bip. Llegeix mentre darrere seu el mapa evoluciona.)

MARTA

(Llegeix)

30 de Novembre de 2019. A les 13.31h

Per qui vulgui amanir el seu dissabte aquí un FIL sobre l'infern que estem vivint en el nostre pis de Barcelona.

Vam llogar aquest pis al maig d'aquest any. La primera nit que hi dormíem ja va ser una tortura. Al pis del costat una parella de turistes cridava a les 3h de la matinada, tornaven de festa.

Al dia següent la situació es va repetir amb els mateixos. Vam trucar a la Guàrdia Urbana. Ells van dir que no els volien obrir i la Urbana va marxar sense poder-hi fer res.

La situació es va començar a repetir i vam denunciar el pis turístic ilegal des de la web de l'Ajuntament de Barcelona.

L'operatiu d'inspecció de l'Ajuntament va ser força efectiu. Cada cop que hi havia nous turistes trucàvem, venien uns inspectors que picaven al timbre del pis turístic. Els turistes no obrien. Venia la Guàrdia Urbana i tampoc obrien.

En el tercer intent, quan les inspectores d'aquell dia van sortir del bloc de pisos van ser amenaçades per un noi, increpades físicament. Ho vaig gravar amb el

mòbil. Una de les inspectores em va dir que el pis formava part d'una xarxa de la màfia russa.

Des de llavors esperem una resolució del cas sense saber en quin punt es troba. Només sabem que al pis del nostre costat és propietat d'algú que és capaç d'amenaçar i increpar físicament a qui li posi problemes.

23 de desembre de 2019. 3 setmanes més tard

Hola @airbnb_es, el piso turístico ilegal que promocionáis en vuestra web me ha despertado con unos turistas a las 2h de la madrugada. Hace dos días tuve que salir a hacerlos callar a las 4h de la madrugada porque gritaban y fumaban porros en la escalera de mi bloque.

Resposta d'@airbnb_es: Hola Xavi, gracias por tu mensaje. Nos tomamos muy en serio este tipo de situaciones. Por favor, no dudes en denunciar a las administraciones o autoridades competentes cualquier irregularidad o ilegalidad. También puedes contactarnos directamente a través de este formulario.

L'endemà, 24 de desembre.

Hola @airbnb_es, acaba de entrar una familia en el piso turístico ilegal. El mismo piso que su propietario envía a gente a amenazar al personal de inspección del @bcn_ajuntament. ¿Vais a continuar permitiendo que estos turistas se encuentren bajo este riesgo?

Resposta d'@airbnb_es: Seguiremos a la espera de que nos contactes por la vía indicada para que podamos investigar. Gracias por avisarnos, Xavi.

29 de desembre

Hola @airbnb_es, he aportado la dirección exacta del piso y decís que no lo podéis localizar. Los mismos turistas nos han dicho que lo alquilan con Airbnb. Cuando he informado que el piso es ilegal, en lugar de descolgarlo, me decís que avisáis al anfitrión. ¿Me decís que no podéis localizar el piso pero que avisáis al anfitrión? Os he pedido por teléfono que no aviséis al anfitrión ya que este ha amenazado físicamente a personal de inspección del @bcn_ajuntament y tememos por nuestra integridad física.

30 de desembre

Hola @airbnb_es, no he recibido respuesta a este tweet. Esta noche no he podido dormir hasta las 3h una vez más por el ruido de los turistas.

Resposta d'@airbnb_es: Hola, por favor envíanos más detalles por MD para que podamos revisar lo que indicas. Gracias.

Resposta de @XaviBuxeda: ¿Os falta mucho para enviarme el mail que me habéis prometido? Llevamos medio año sin dormir, me urge un poco que digamos.

Resposta d'@airbnb_es: Hola Xavi, tu caso está siendo revisado por el equipo especializado y se pondrán en contacto contigo lo antes posible. Saludos.

2 de gener de 2020

Dejad ya @airbnb_es de enviarme enlaces y mails automáticos que no responden a nada. Descolgad ya el anuncio, no tiene licencia. Copio vuestra normativa que no estáis cumpliendo y la de la Ley que tampoco estáis cumpliendo.

10 de gener a les 5:16 de la matinada.

Hola @airbnb_es, pues resulta que llevo tres noches más sin dormir por qué, no sólo el piso de al lado, la mujer polonesa del de arriba alquila también ilegalmente su piso a través de vuestra plataforma. Estáis incendiando Barcelona entera.

També 10 de gener.

El pitjor de tot és que @airbnb_es ha guanyat i ja estem buscant pis nou, després de mig any d'infern. No sabem com ens ho farem, però ja no podem més.

(El mapa arriba al seu punt màxim i queda fix. La resta de la lectura es farà davant d'aquesta imatge. Temps. La Marta s'aixeca.)

19 de gener de 2020. A les 08.20h del matí.

Ayer le dieron una paliza a mi pareja en casa. Llevamos meses denunciando a @airbnb_es i @bcn_ajuntament que tenemos un piso turístico ilegal al lado de casa. Avisamos reiteradas veces que el propietario era peligroso y ayer nos envió un matón.

Es oficial, nos han expulsado. En cuanto llamamos a la policía esa persona se encerró en el piso. Los Mossos no pudieron acceder sin permiso judicial y se fueron.

Los Mossos nos dejaron solos con el hombre encerrado en el piso de al lado. Ahora mismo estamos en casa de unos amigos y no podremos volver a nuestro piso nunca más.

18 de gener però de 2021

Avui fa un any d'això. I encara no sabem res de l'agressor, ni del propietari del pis turístic.

20 de gener de 2022

Fa 2 anys d'això. L'Ajuntament de Barcelona encara no ha fet res. La policia no ha detingut a l'agressor ni al propietari. No ens han ni telefonat per testificar. Airbnb no ha fet res al respecte. Generalitat i Gobierno continuen permeten aquesta pràctica.

I l'últim tuit.

Empresas como @airbnb_es nos están alejando de nuestros núcleos de protección. Este individualismo nos está acorralando. Porque después de lo vivido sabemos más que nunca que nuestra única defensa es la cultura de comunidad, unida, valiente y diversa.

(Entra la Carolina vestida de pollastre portant un peu de micro. Li pren el micro a la Marta i diu:)

CAROLINA

Pots marxar, sisplau?

(La Marta surt d'escena. La Carolina entra un faristol i una flauta.)

CAROLINA

La bandera.

(A la pantalla s'hi projecta la bandera d'Espanya. La Carolina toca aquesta melodia quatre vegades.)

La La Sol La Si Do# Do#

Do# Do# Do# Si Re Do# Si La

(Entren la Karin i la Marta.)

VEU EN OFF

Constitución española.

Artículo 47.

Todos los españoles tienen derecho a disfrutar de una vivienda digna y adecuada.

Los poderes públicos promoverán las condiciones necesarias y establecerán las normas pertinentes para hacer efectivo este derecho, regulando la utilización del suelo de acuerdo con el interés general para impedir la especulación. La comunidad participará en las plusvalías que genere la acción urbanística de los entes públicos.

MARTA

Ahora vamos a hacer un karaoke.

Pausa.

Todos juntos.

Pausa.

Muchas gracias.

*(Les tres canten i demanen la públic que ho faci amb elles. Ho repeteixen fins que queda **molt bonic.**)*

06 INTERMEZZO 2

Un bien de mercado

(Les actrius desapareixen de l'escena i van a preparar-se per la següent. A la pantalla s'hi projecta un vídeo de l'inclit ex ministre de foment don José Luis Ábalos fent les següents declaracions. A mesura que avança el vídeo es deforma com si uns fongs es volguessin menjar el ministre, déu no ho vulgui.)

JOSÉ LUIS ÁBALOS

(En vídeo) Así es que queremos una ley garantista, una ley con valor jurídico, que no sea recurrible y que respete, como también hablábamos antes de la expresión, de todos los derechos que tiene nuestro estado de derecho: El derecho a una vivienda, eh, también el derecho a la propiedad privada, eh, que concilie ambas cosas. Y que también tenga en cuenta que la vivienda es un derecho pero también es un bien de mercado, pero también es un bien de mercado, pero también es un bien de mercado, pero también es un bien de mercado...

07 HUMITATS

(La imatge de l'ínclit ex ministre Ábalos comença a ser envaïda per imatges de fongs, floridures i micelis. Els fongs s'acaben apoderant de tota la pantalla. Unes ombres i uns sons bosquívols s'apoderen de l'escena. Les tres actrius parlen des de la penombra, assegudes en una de les bastides l'una ben a prop de l'altra. Es van passant el micròfon.)

MARTA

El Fong és enorme o pràcticament microscòpic.

KARIN

El Fong és antic o d'una vida novíssima i efímera.

CAROLINA

Aquestes contradiccions es deuen al fet de no poder definir amb certesa si tota l'extensió del fong forma part del mateix ésser unitari o si, en canvi, es tracta d'una basta colònia d'éssers microscòpics.

KARIN

En tot cas, el que a nosaltres ens importa és que aquest Fong-colònia s'estén, des de fa dècades, per diferents racons d'un bloc d'habitatges.

CAROLINA

El Fong creix i decreix. Es consolida en illots compactes des d'on allibera les seves diminutes espores que floten per l'aire fins que troben una superfície on intentar arrelar.

MARTA

El Fong és terriblement resistent i pot sobreviure en entorns molt hostils, però els seus llocs preferits són els humits, foscos i poc transitats. Parets, tomàquets, pa de motlle, roba que porta molt de temps guardada en calaixos, la part de darrera d'algun sofà.

KARIN

Hi ha molts tipus de fongs, però el que protagonitza la nostra història és de la mena que la gent en sol dir floridura.

MARTA

L'aspecte de la floridura es podria descriure com a 'borrissol'.

CAROLINA

Les floridures tenen una varietat de colors que, si no existís un cert tipus de prejudici negatiu vers ells, la gent diria que són bonics. Poden anar des del blanc fins el negre, del verd al blau, del groc al vermell. El nostre fong casolà és de colors foscos, verdosos i negres.

MARTA

L'únic instint del nostre fong és aquell propi dels imperis. Una intel·ligència buida i brutal sense cap més projecte que créixer, expandir-se, esclafar tot el que no sigui ell mateix, crear-se a un mateix fins al col·lapse i la mort de tot.

KARIN

Quan els humans descobreixen la presència del Fong, l'actitud general és la de voler erradicar-lo. Alguns dels mètodes més recomanats a internet són l'aigua oxigenada, el vinagre de poma, l'oli de l'arbre del te, l'extracte de llavor de cítrics o el bicarbonat de sodi.

(La Karin pren la part central de l'escena i mira la pantalla, on ara es projecta una paret florida, com si examinés els fongs. Es posa una armilla. La Carolina i la Marta, una mica més enrere, miren a la Karin.)

KARIN

Bueno, bueno, bueno, bueno. Mal Mal. És que això està fatal. Noies. Hi ha dos tipus principals d'humitats que es poden donar en una casa: tenim les humitats per capil·laritat i les de condensació. La veritat és que en aquesta casa, sento dir-ho, però veig que en teniu dels dos tipus.

I us preguntareu, què és la humitat per capilaritat? Jo us diré què és la humitat per capilaritat. Les humitats per capil·laritat es donen típicament en cases velles, o en construccions de mala qualitat, perquè les parets es construïen directament sobre el terra, perquè m'entengueu. Tota la humitat que hi ha sota terra es va filtrant per l'interior de les parets i va pujant cap amunt. I per això teniu així la pintura que us cau. Parquet? Voleu posar parquet? No podeu posar parquet. Per què? Perquè el parquet amb la humitat s'aixeca perquè la humitat l'infla i s'aixeca. Parquet? No.

CAROLINA

Sí, quan ens vam mudar vam voler posar parquet però van mirar els nivells d'humitat amb una cosa i ens van dir que impossible.

KARIN

Correcte, sí, només veient com us cau tota la pintura aquí baix... I això també pot causar problemes amb la instal·lació elèctrica, també debilita l'estructura de les parets, o fins i tot problemes de salut, clar. 'Nem amb compte. És que són moltes coses, eh.

MARTA

I els fongs de les parets són per això també?

KARIN

No, no, no. Això és per la humitat per condensació, l'altre tipus que us deia. La

humitat per condensació és bàsicament quan hi ha un excés de vapor d'aigua en l'aire, eh? Tota la humitat que es crea quan cuinem, o quan ens dutxem, o d'estar nosaltres aquí PIQUI-PIQUI respirant i transpirant, doncs va cap a l'aire, i si la casa no està correctament ventilada, doncs n'hi ha un excés, no? Segur que a l'hivern, al matí quan us desperteu teniu les finestres entelades. Eh que sí?

MARTA

Sí.

KARIN

Claro que sí. I quan aquesta humitat de l'aire es posa sobre les parets, sobre els mobles, sobre els objectes, doncs llavors és quan apareixen els fongs i la olor de florit, etcètera.

CAROLINA

I té solució?

KARIN

Home, clar. Per cada problema una solució. Mira. Per aquesta humitat per condensació tenim uns aparells, unes bombes de ventilació mecànica, que forcen aquesta renovació de l'aire. Perquè m'entengueu, agafen aire de l'exterior i l'insuflen a pressió cap a l'interior. Ara aquestes màquines les fan molt bé, la veritat és que són molt xules, comparades amb les de fa uns anys la veritat és que són com un Fórmula 1. Quasi no fan gens de soroll, agafen l'aire de fora, el filtren i l'escalfen, per no entrar el fred a casa, i cap a dins.

CAROLINA

I per lo altre?

KARIN

Sí, per la capilaritat dius, no?

CAROLINA

Sí.

KARIN

Sí, mira. Aquí el que fem és injectar una resina, no? Fem una serie de forats a la part baixa de les parets, un forat cada 15 centímetres aproximadament, i per allà injectem una resina dins de la paret. Aquesta resina s'infla, omplint tota la paret i quan es solidifica crea una capa que aïlla de la humitat, no? Impedeix que la humitat pugui cap a les parets. Però clar, això no soluciona tota la humitat que ja tenim a dins de les parets. Què fem? Calma. Solució: picar tot el guix de la part de baix, al llarg de tota la casa, fins a un metre d'alçada, un metre vint, així la paret respira i es va assecat per dins. I al cap d'uns mesos quan ja s'ha assecat, ja ho podem tapar.

MARTA

Però això quant val? Vull dir, és que nosaltres/

KARIN

A veure, tenint en compte que hauríem de fer les dues coses, viam, hauríem de mirar-ho i fer un pressupost. Però mira així veient el que teniu aquí jo crec que uns deu mil euros.

MARTA

Ostres i no hi ha cap alternativa així com momentània o algo?

KARIN

Amb el que teniu aquí poca cosa es pot fer.

MARTA

Ja.

CAROLINA

Pfff.

MARTA

I ara què fem?

CAROLINA

Bueno, ens ho pensem.

KARIN

Bueno, tothom us dirà el mateix, milagros a Lourdes, teniu el meu contacte.

(La Karin surt d'escena. Hi ha una petita pausa en la que ningú no sap molt bé què passa. Com si esperéssim que la Carolina i la Marta prenguessin una decisió.)

MARTA

(Comença a parlar sense que res canviï. Parla a la Karin i a la Carolina i també al públic.)

Saps aquella sensació de quan entres a una casa i penses que no hi voldràs tornar a entrar mai més, perquè et dona “mal rotllo”, que no, que dius, aquí no em sento a casa. Doncs jo, en un lloc així, hi vaig acabar vivint.

Deien, “lo vamos a dejar todo como nuevo”, “le vamos a dar un lavado de cara, que va a parecer otro piso”. Però les cases tenen memòria, i ja pots pintar les parets del color que vulguis que per dins segueixen sent les mateixes.

A vegades, encara avui, quan entro en un espai tancat i humit i em ve aquella olor de florit i de ranci, torno a ser en aquell primer dia que vaig entrar en aquella casa del carrer Campo Florido.

Quan ens hi vam instal·lar recordo que vaig entrar-hi amb encens, i una pedra que m'havia donat la meva mare, que deia que era per protegir i allunyar les males energies. Us juro que vaig fer un ritual, a la meva manera, perquè jo hi crec en aquestes coses, hi crec molt fortament. Les que em coneixeu ja ho sabeu.

Però, no ho sé, mai no vaig acabar de sentir-me mai a gust en aquella casa del carrer de Campo Florido, i mira que la vaig posar ben cuqui, amb cortines, i mobles, i ambientadors, però hi havia alguna cosa, alguna cosa que no acabava d'encaixar.

A la cuina cada cop que rentava els plats m'enrampava, la dutxa un cop es va embussar i en va sortir merda literal del forat del desaigüe. Merda de veritat! Caca, femta! A les nits no podia dormir, tenia una sensació estranya, sovint em despertava de cop, i tenia la impressió que algú m'estava observant des del costat del llit. A veure, suposo que també hi devia viure bons moments en aquella casa, però durant els dos anys que vaig viure en aquella casa no vaig parar de buscar pisos a Idealista, habitaclicia, fotocasa, cada dia, us ho juro, potser és que inconscientment ja sabia que allò no seria per sempre, ni la casa ni la relació. (*Temps*) Però les circumstàncies econòmiques no em permetien canviar.

Finalment, per motius personals, vaig marxar d'aquella casa, i vaig començar a respirar, a respirar de veritat. Una amiga que era fora em va deixar el seu pis al Born per dos mesos, i en poques hores en aquell pis vaig sentir-me a casa, després he canviat de casa vuit vegades més.

Hi ha una altra cosa important que encara no us he explicat -bueno a vosaltres sí- en aquella casa del carrer de Campo Florido hi va morir una persona just abans d'entrar-hi nosaltres, hi va morir un home, sol, el va trobar la dona que li anava a netejar, dos o tres dies després de morir. Em consta que era un home que no tenia gaire bona relació amb la seva família. Però tampoc ho sé del cert i no voldria inventar-me coses que no sé.

La qüestió és que un cop fora d'aquella casa que no era casa, una dona que vivia a França -te'n recordes, Carol?- va veure una fotografia meva i em va dir que darrere de la meva mirada grisa i apagada hi havia l'ànima d'algú que no havia sabut marxar. No us negaré que se'm va posar la pell de gallina. Aquella dona no sabia res de la meva vida, però em va dir que aquella ànima venia d'una casa vella, i que jo l'havia d'ajudar a marxar, perquè no havia sabut trobar la manera

de fer-ho, que no em volia fer mal, però que la portava enganxada a l'esquena com una motxilla.

Vaig fer tot el que aquella dona francesa em va dir. No us puc assegurar si em vaig notar diferent després, però ara sé amb certesa, que moltes d'aquelles sensacions que vaig notar en aquella casa del carrer de Campo Florido, venien de la memòria de les parets i dels terres i de les ànimes que es van quedar allà atrapades. *(Temps)* Però bueno, vosaltres podeu pensar el que vulgueu.

(Fosc. Les actrius es retiren per preparar l'escena següent. A la pantalla s'hi projecta el vídeo del doctor J. Martí-Carreras explicant les afectacions de les humitats a la salut.)

JOANET

(En vídeo) Doncs referent a la consulta que em vàreu fer, les humitats i els fongs a la nostra llar són un gran problema, no només estètic, que al cap i a la fi pot ser el menor dels nostres problemes, sinó també un problema de salut pública. Generalment, però, el gran problema per la nostra salut prové de les espores, que són unes estructures microscòpiques que utilitzen els fongs per reproduir-se i per estendre's. Aquestes nosaltres no les veiem però és l'estructura amb la qual nosaltres hi estem més en contacte, ja sigui per respiració directa com també per la dermis, per la pell, que la toquem, així com també les mucoses, principalment els ulls i el nas. Un cop hem estat en contacte amb aquestes espores per un període llarg de temps és quan els problemes de salut poden començar a esdevenir, a passar, que principalment estan recollits en tres grans grups: Primer podem tenir problemes d'al·lèrgies o de sensibilitats com pot ser l'asma. Després podem tenir problemes de toxicitat, problemes d'irritació que pot venir també de subproductes secundaris d'aquests mateixos fongs. En alguns casos ens pot donar problemes a la pell així com de forma bastant avançada ens poden provocar sarcoïdosi, ja sigui als pulmons com també a la dermis, a la pell. I després, finalment, de forma bastant evident, les infeccions, també. Si que és cert, i això s'ha comentat varies vegades, que infeccions per fong o aquest tipus d'al·lèrgies poden ser dolències d'intensitat lleu a mitjana, poden provocar doncs la baixa i un malestar bastant important, per un sector de la població aquest tipus de malalties esdevenen un risc real i fins i tot els hi pot comportar la mort. En aquest cas són persones que són de risc, en aquest cas podríem trobar gent que estigués immunomodulada, que el seu sistema immunitari no funcionés gaire bé, ja sigui per edat, com pot ser la gent gran, que moltes vegades acaben visquent en pisos en condicions subòptimes, com també pot ser per qüestions de medicació, com per altres malalties que també, que també tinguin.

09 ALARMA

(De sobte la pantalla s'il·lumina amb una senyal d'alarma, acompanyada d'un so estrident. Entren les actrius. Cadascuna llegeix un paràgraf intentant superar en vehemència a l'anterior. Es van animant a mesura que avança la lectura, incrementant la intimidació i l'agressivitat fins a arribar a un clímax sobreactuat. De fons es projecta una bateria molt ràpida d'imatges superdramàtiques: incendis, lladres, demolicions, explosions, gent plorant, nens plorant, animals tristos, coses trencant-se, violència, caigudes, accidents.)

MARTA

(Llegeix) Las oKupaciones ilegales son un verdadero problema que no ha dejado de crecer en España en los últimos años. De acuerdo con los datos ofrecidos por el Ministerio del Interior, actualmente existen alrededor de 83.000 viviendas víctimas de este fenómeno, si bien se estima que el número real sea muy superior. Solo en el año 2018, se calcula que, de media, se produjeron alrededor de 33 oKupaciones diarias.

(Avancen)

CAROLINA

(Llegeix) Según los informes estadísticos del Consejo General del Poder Judicial, Barcelona/

MARTA

(Llegeix) con más de 1.107 pisos okupados

CAROLINA

(Llegeix) Andalucía/

MARTA

(Llegeix) con más de 4.000 casos, con especial incidencia en el área de Granada

CAROLINA

(Llegeix) Islas Baleares y Toledo son las zonas más afectadas, si bien este tipo de situaciones se producen indistintamente a lo largo y ancho de la geografía española.

(Avancen)

KARIN

(Llegeix) La ocupación de una vivienda, además del perjuicio que le produce a su propietario al no poder sacarle partido, ya sea habitándola o poniéndola en venta o en alquiler, puede acabar desembocando en un desembolso superior a los 30.000 euros!

MARTA

(Llegeix) Es por los motivos comentados anteriormente que cada vez más personas se deciden a instalar una alarma antiokupas, capaz de detectar cualquier intrusión y poner sobre aviso a la central de alarmas, desde donde podrán avisar a la Policía de manera inmediata.

(Avancen)

KARIN

(Llegeix) Este tipo de sistemas de seguridad son especialmente útiles en segundas residencias, donde el problema de la okupación ilegal suele ser más complicado de detectar a tiempo, si bien es muy recomendable que las primeras viviendas también cuenten con ellos para evitar cualquier susto si se va a estar ausente durante un tiempo

MARTA

(Llegeix) por ejemplo, durante las vacaciones

CAROLINA

(Llegeix) Nosotros podemos asesorarte sobre las mejores soluciones en alarmas antiokupas. Disponemos de sistemas de alarma que te permiten ver por ti mismo qué ocurre en tu residencia habitual o en segundas residencias estés donde estés a través de tu móvil.

(Avancen)

KARIN

(Llegeix) Piensa que...

LES TRES ALHORA

UNO!

MARTA

(Llegeix) Un desalojo puede suponer hasta 30.000€ y dos años de procesos judiciales

LES TRES ALHORA

DOS!

KARIN

*(Llegeix)*Sus principales objetivos: Viviendas vacías, sin vigilancia y segundas residencias

LES TRES ALHORA

TRES!

CAROLINA

(*Llegeix*) Puntos más vulnerables en una ocupación: puertas y ventanas

LES TRES ALHORA

CUATRO!

MARTA

(*Llegeix*) Imprescindible: Detección inmediata y disponer de imágenes como prueba

LES TRES ALHORA

SEGURIDAD DIRECTA!

PROTEGE TU HOGAR DESDE 1 EURO AL DÍA!

(*Fosc. Entra el vídeo de Cuellilargo parlant sobre la okupació.*)

CUELLILARGO

(*En vídeo*) Los precios del alquiler han subido un 50 solamente en los últimos 5 años. Esto, junto a la precariedad laboral y pensional que también vivimos, provoca que el alquiler se esté comiendo en España más parte del sueldo que en cualquier otro país de la OCDE. Y el resultado es que se está echando de los barrios a la gente de clase trabajadora. Con este proceso (una gentrificación de tomo y lomo) las personas más humildes están siendo desplazadas del centro de las ciudades hacia las periferias. El centro es de los ricos y los pobres que se vayan.

M'estàs fotent fora de casa. Perquè és la frase, m'estàs fent fora de casa. I et diuen "no, no, és que te n'has d'anar." Dic, jo no me n'haig d'anar, jo aquí hi estic molt bé, no veig per què me n'haig d'anar. "Perquè volem reformar." Bueno, pues me'n vaig dos mesos i torno. Et diuen "no, no perquè no sé què farem després." No, ho tens claríssim què fareu. Perquè no reformaries una cosa si no tens clar lo que vols fer.

Esto hace que en estos momentos haya muchos hogares al límite, sufriendo y asfixiados. Algunas familias asumen la subida del alquiler y van ahogadas para llegar a fin de mes, otras no pueden soportarlo y se van, y otras deciden quedarse y luchar por su casa. Todas las opciones son legítimas, pero quien se quiera quedar y defender su hogar a un precio razonable que sepa que hay formas de hacerlo. En muchos barrios se están organizando sindicatos de vivienda formados por vecinxs que se ayudan, se asesoran y se apoyan mutuamente. Y, si hace falta, paran los deshaucios a pie de calle. Por otro lado, en España, hay millones de viviendas vacías. Y ante una vivienda vacía y personas que necesitan un techo, tenemos toda la legitimidad para entrar y llenarla de vida. Porque la función de una vivienda es albergar vida, no usarse para hacer dinero.

(Por cierto, esto que se oye tanto de que los "okupas" entran en tu casa cuando has salido a buscar el pan y tal es una absoluta falsedad. Entrar en tu casa cuando has salido a buscar el pan o a trabajar o lo que sea es un delito de "allanamiento de morada" y no tiene nada que ver con la ocupación. Las ocupaciones son siempre a viviendas deshabitadas y, de hecho, los sindicatos de barrio se aseguran de que las viviendas que abren sean de bancos, fondos buitres o Sareb).

Los bancos y la clase propietaria quieren hacer negocio de nuestras necesidades y derechos básicos, pero no se lo vamos a permitir. Las casas para quien las habitamos. Y el barrio no se vende, el barrio se defiende. Petó!

(Cap al final quan comença a sonar 'Te boté' potser es miren una mica entre elles i ballen discretament.)

MARTA

Per completar una mica el que ja apunta al vídeo el company Pol Andíñach, segons dades de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, en tot el territori català hi ha 35.700 pisos buits que són de grans propietaris.

CAROLINA

Cal dir que per entrar en aquesta categoria de pisos buits cal que ho estiguin durant més de dos anys. 35.700 pisos buits durant dos anys!

KARIN

I qui són aquests *grans propietaris*? Doncs bàsicament, en primer lloc la Sareb.

CAROLINA

Recordem, una entitat *privada* però creada, finançada i avalada el 2012 amb diner públic per tal de deslliurar els bancs dels seus actius tòxics.

MARTA

També són grans propietaris alguns d'aquests bancs, com el BBVA, el Santander, CaixaBank, Bankia i per altra banda fons d'inversió voltors com Cerberus.

CAROLINA

~~I mentrestant, a Catalunya s'estima que hi ha uns 20 desnonaments diaris. 20 desnonaments cada dia.~~ I mentrestant, només a Girona l'any 2019 va haver-hi 5 desnonaments diaris. 5 desnonaments cada dia.

KARIN

Sí, i l'únic drama no és el dels desnonaments, també hi ha el tema de la pobresa energètica. Segons un estudi de l'Institut d'Economia de Barcelona, de la UB, entre 2011 i 2017 un 7'4% dels catalans vivien en situació de pobresa energètica.

(Temps)

MARTA

Entre 2011 i 2017, és a dir abans de la pandèmia i de la guerra d'Ucraïna. Un 7,4%. Si l'aforament d'aquesta sala és de 162 persones, 12 persones d'entre vosaltres viviu en unes condicions que no satisfan els mínims per garantir les vostres necessitats, el vostre benestar i la vostra salut.

CAROLINA

12 persones d'entre vosaltres no podeu evitar tenir fred a casa vostra. 12 de vosaltres viviu amb fongs i amb nivells d'humitat insalubres.

(La Marta va cap al públic amb el micròfon. Tria algú en concret i s'hi apropa.)

MARTA

Perdona, et fa res si et faig un parell de preguntes?

(Si la persona diu que no ho vol fer, busca algú altre. Quan una persona accepta la Karin també s'hi acosta amb el mòbil i va enquadrant alternament entre la Marta quan pregunta i la persona quan respon.)

MARTA

Et faria res dir-nos el teu nom?

resposta

Et puc preguntar si vius de lloguer o ets propietari?

resposta

Què n'opines de l'Article 47 de la Constitució?

resposta

T'has trobat mai en una situació com les que hem vist avui? De desnonament, incapacitat de pagar el lloguer o la hipoteca?

resposta

I algú proper a tu?

resposta

I has pensat mai que t'hi podries trobar?

(Deixem que la persona respongui. La Marta busca una altra persona.)

Et puc fer un parell de preguntes?

resposta

Et faria res dir-nos el teu nom?

resposta

T'has trobat mai en una situació de pobresa energètica? Has hagut de viure en una casa amb fongs, humitats, etc?

resposta

Si et trobessis en una situació de no poder pagar el lloguer creus que sabries com actuar? Saps a quines ajudes et pots acollir?

resposta

I has pensat mai que t'hi podries trobar?

resposta

(Quan acaba se'n va la imatge de la persona del públic i apareix el vídeo dels tres testimonis responent a la mateixa pregunta.)

ROSER

(En vídeo) Doncs, eh, no havia pensat mai, possiblement, que jo em podria trobar en la situació que he viscut, perquè la meva situació era mínimament estable i no pensava que, que jo algun dia em posaria en aquesta situació. Perquè reconec que soc jo mateixa la que em vaig posar en aquesta situació. Jo hagués pogut triar, triar una altra situació com moltes persones que decideixen viure en un matrimoni que no funciona fins al darrer dels seus dies, no? Però, com que jo necessitava sortir d'aquella situació per mi mateixa, doncs vaig haver de moure fitxa. Però, segurament, en principi, crec que no, que jo no havia pensat mai de que passaria per aquesta situació.

AUGUSTO

(En vídeo) No m'hagués pensat mai que això me passaria bàsicament perquè és algo que no, bueno, primer que era jovenet i no m'imaginaria mai perquè en aquell temps suposo que és algo que no es veia tant. Això sí, el fet de que passés ara és com que connectes més no quan passa alguna cosa aixís, i, ho entens la situació perquè no és lo mateix veure una situació i sapiguer-te greu que entendre-la, sats? i que t'hagi passat pues no pensaria mai que això passes i menos en aquell moment però ara puc entendre millor la situació.

GEORGINA

(En vídeo) No hagués pensat mai que això li podia passar a la meva mare, més que res perquè per mi els meus pares sempre havien sigut com els referents estables, no?, com els pilars, i veure que els pilars no es sostenen era algo que jo no havia contemplat a la meva vida i no pensava que la meva mare acabés així.

Més que res perquè ha sigut una dona súper treballadora, súper valenta, que sempre ha treballat molt, sempre ha lluitat molt, llavors com que no contemplava aquesta idea, no? La meva mare se'n sortirà, sempre se n'ensurt i sempre no sé, com en aquest imaginari de mare, no?, sempre/

(Tornem a veure per pantalla a la Marta, que es queda callada una estona.)

MARTA

Clar, perquè jo crec que la majoria no creiem que això ens pugui passar a nosaltres, no? Quan estem en una situació estable suposo que la nostra ment es protegeix i es pensa que aquesta estabilitat és molt més sòlida del que realment és. *(Temps)* Vull dir que ens imaginem que aquestes coses només els passen a persones molt diferents a nosaltres. Les veiem per la tele. Creem una distància. I no. *(Temps)* Vull dir que de vegades l'equilibri és molt fràgil. Els passos per passar d'una vida estable i segura a perdre-ho tot són molt pocs i molt curts. *(Temps)* Perdre la feina. Un divorci. Un accident. Perdre l'entorn familiar. Una guerra en un altre país. Una pandèmia. *(Temps)* En fi. A veure si enredo a algú més, que ja estic parlant massa.

Busca una altra persona entre el públic, que serà la del col·loqui. La Karin ho retransmet.

Et faria res dir-nos el teu nom?

resposta

Et puc preguntar si vius de lloguer o ets propietari? No responguis si no vols, eh.

resposta

T'has trobat mai en una situació com les que hem vist avui? De desnonament, incapacitat de pagar el lloguer o la hipoteca?

A la resposta, el convidat dirà que no però que hi té alguna cosa a veure.

Ostres, doncs et faria res baixar i ens ho expliques?

COMENÇA EL COL·LOQUI